

AVIVA

Képzőművészeti Díj 2010

JELÖLTEK | NOMINEES

Batykó Róbert

Esterházy Marcell

Németh Hajnal

Katarina Šević

Société Réaliste

Tehnica Schweiz

Aviva Képzőművészeti Díj 2010

A 2009-ben alapított díjat az első évben a szakma és a közönség egyaránt nagy várakozással fogadta, a kiállítás, maga a díjazás, illetve mindezek utóhatása: a művek köz- illetve magángyűjteménybe való kerülése az anyagi siker mellett presztízsértékűnek bizonyult.

Az idei kiállítás zsűritagjai – Bencsik Barnabás, Hornyik Sándor, Páldi Livia művészettörténészek, Szűcs Attila festőművész, Hans Knoll galerista és Karvalits Ferenc műgyűjtő – olyan művészek mellett tették le a voksukat, akik érdeklődésük, szakmai munkájuk révén bizonyították, hogy a magyar művészet határainkon kívül is érvényes értékeket, minőséget közvetít.

A JELÖLTEK:

BATYKÓ RÓBERT festőművész következetes utat járt be eddigi pályáján: a graffitis gyökerektől jutott el a funkciójuktól megfosztott tárgyak szürreális világához.

ESTERHÁZY MARCELL műveinek témái többnyire közvetlen környezetéből erednek, olykor szinte közhelyes szituációk, események kapnak új értelmezést fotóin, filmjeiben.

NÉMETH HAJNAL audiovizuális kísérleteken alapuló művészete érzékenyen egyensúlyoz a társadalomkritika és az identitáspolitika szempontjai között.

KATARINA ŠEVIĆ a megfigyelés és a kommunikáció különböző startégiáit alkalmazva munkáiban a magán- és a közzsféra metszéspontjait keresi.

A 2004 óta együtt dolgozó **SOCIÉTÉ RÉALISTE** (Gróf Ferenc és Jean-Baptiste Naudy) új terminusokat hoztak be a művészet fogalomtárába: politikai design, kísérleti közgazdaságtan, társadalmi manipulációs technológia.

A szintén 2004-ben összeálló **TEHNICA SCHWEIZ** (László Gergely és Rákosi Péter) társadalomtudományi érdeklődéstől vezérelve „vizuális szociológusként” gyűjti és dokumentálja egy adott témában az eltűnt életter, létforma megszűnését, illetve átalakulását.

A díj ünnepélyes átadására november 3-án kerül sor, amikor a szakmai fődíj mellett a közönségdíjat is átveheti a látogatók és facebook rajongók szavazatai alapján legjobbnak ítélt művész. A közönségdíjra a kiállítás helyszínén és a www.avivadij.hu weboldalon lehet szavazni.

Esterházy Marcell

2007 óta folyamatosan készíti fotósorozatát, amelyben Budapesten alkotó képzőművészek műtermeit mutatja be **atelier_bp** címmel. A megszokott műteremfotókkal ellentétben ezeken a képeken az alkotók nem szerepelnek, csak a környezet, amiben dolgoznak. A dokumentált helységek nem feltétlenül klasszikus értelemben vett műtermek, sokkal inkább, gyakran kényszerből átalakított nappalik, hálószobák. Ezek a terek folyamatosan változnak, így a fényképezett helyszín az adott időszak érdekes dokumentuma mind a tulajdonosa, mind pedig a néző számára.

Esterházy sorozata azonban leginkább nem a tárgya, hanem a fotográfia műfaja és mai értelmezése felől ragadható meg. A lefényképezés gesztusával ugyanis a képkészítő egyszerűen kisajátítja mások művészetét, természetesen nem a lopás, hanem a posztmodernből ismert átételés értelmében. A műterem hirtelen kikerül a kiállítótérbe: a produkcó helye egyszerre csak kiemelkedik a prezentáció helyére. Esterházy mások környezetét, munkáját, szubjektív lenyomatát kisajátítja, és saját műként a galéria falára helyezi. Nem is egyenként, hanem mindenkiét egyszerre, akármeddig folytatható sorozatban. Műteremfotói gyűjteményfotók, hasonló módon, ahogy a kisajátítások egyik élharcosa, Louise Lawler évekkel ezelőtt a múzeumi gyűjtemények képeiből állította össze sorozatát [...].

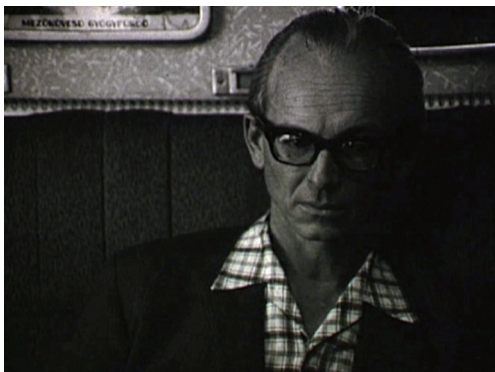
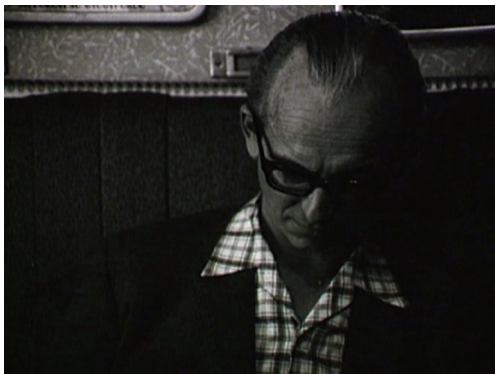
MÉLYI JÓZSEF: REJTŐZŐ MŰVÉSZ, ÉLET ÉS IRODALOM 52. ÉVFOLYAM, 05. SZ

A fotók egyszerre nagyon személyesek – hiszen az embert körülvevő tárgyak mindig árulkodnak tulajdonosáról –, de az ember hiánya miatt mégis távolságtartóak, ugyanakkor érdekes játékra adnak alkalmat: a műalkotások ismeretében társítani tudom-e a művészekhez a művek létrehozásának helyszínét.

A másik bemutatott mű „**Feketén-fehéren**” Gazdag Gyula 1971-es Sípóló macskakő című filmjének zárójelenetét dolgozza fel, amelyben a művész apai nagyapja szerepelt statisztaként. Látunk egy embert, aki hol felemelt fejvel néz a szemünkbe, hol pedig lesütött tekintettel mered maga elé miközben egy vonaton utazik. Ez a videó loop tükrözi a művész családjához, múltjához való viszonyát, kérdéseit, kétkedéseit, mindazt az ambivalenciát és feszültséget, ami a megélt és a tudott dolgok, érzelmek és értelem között van.

MAYER MARIANNA

Feketen-fehéren | Black-and-white | 2010 dvd-loop

Marcell Esterházy

Esterházy has been working on **atelier_bp** since 2007, a photo series that presents the studios of artists who work in Budapest. Unlike in customary atelier photos, the artists are now absent, only the environments are shown in which they work. More often than not what we see are not classic studios but living rooms or bedrooms converted for the new function out of necessity. These spaces keep changing, so the photos are interesting documents, both for the owner and the viewer, of the conditions of a given time.

"It is however not the subject that fills Esterházy's series with meaning but the genre of photography and its contemporary interpretation. With the gesture of photography, the maker of the image simply appropriates others' art-not in the sense of stealing but in the postmodern sense of transfer. The atelier suddenly finds itself in the exhibition room: the place of production emerges in the place of presentation. Esterházy appropriates others' environments, work and subjective impressions, and presents them in the gallery as his own work. And he presents not one but all, together, in a potentially endless series. His photos of ateliers are photos of collections, in the manner of that champion of appropriation, Louise Lawler, who built a series from images of museum collections ...

[JÓZSEF MÉLYI: "CONCEALING ART." ÉLET ÉS IRODALOM, 52:5].

The photos are both very personal – because the objects a person lives among always reveal much about their owner – and reserved, thanks to the absence of persons. They also provide a chance for an interesting game: knowing the artworks, can you match the artists and the places where the works were realized? The other work presented, **"Black-and-white"** relies on the closing scene of Gyula Gazdag's 1971 film, *The Whistling Cobblestone*, in which the artist's paternal grandfather appeared as an extra. We can see a man on a train, who now looks in our eyes, now stares in front of him with eyes lowered. The video loop reflects the artist's relation to, as well as questions and doubts about, his family and past, all the ambivalence and tension that exists between things experienced and known, between reason and sentiment.

MAYER MARIANNA

Aviva Képzőművészeti Díj 2010

MŰCSARNOK/KUNSTHALLE, BUDAPEST

2010. október 9 – november 7.

9 October – 7 November, 2010

Kurátor | Curator: MAYER Marianna

Szöveg, szerkesztés | Text, editing: MAYER Marianna

Fordítás | Translation: MIHÁLY Árpád, RUDNAY Zsófia

Grafikai terv | Graphic design: BÁRD Johanna

Nyomda | Printed by: Mester Nyomda, Budapest

Sajtó | Press: CSEJDY Réka

Felélős kiadó | Publisher: PETRÁNYI Zsolt

Ügyvezető igazgató | Executive Director of Műcsarnok Nonprofit Kft.

A Műcsarnok főtámogatója:

The main sponsor of Műcsarnok:

a felbecsülhetetlen pillanatok támogatója

is the sponsor of priceless moments

Támogató | Supporter:

